

KISJÓKAI Erzsébet

90 US 1957

Versei (bis. Kat. Szemle, Rodna,
1951 N°1 (47-8)

Bethlen, reg. 1953

Lepkefárca, versek 1943

A gyertyáknak égnie kell 1957

Saule N°3 (144)

CSILLAGOK A MAGYAR ÉGEN

Örömmel kellene jelentenem, hogy megjelent Kisjókai Erzsébet Csillagok a Magyar Égen versorozat második könyve, Zrinyi Ilona, ám olyan kedvetlenség kerít hatalmába, minőt Erzsébet verseinek olvastán soha nem éreztem eddig.

A nehéz történelmi korszakot idéző versek — törökkel-császárral való viaskodás — kissé szárnyaszegetten szállnak velem vissza Felső-Magyarországra. Nehezek ezek a versek s mintha egy kissé bele is szürkültek volna a reménytelenségbe.

Visszaemlékezve árva Bethlen Katára — riadtan kérdezem, mi történhetett a versek szerzőjével, hogy a huszonhét versben csak egyetlen egyszer akadok ilyen fénytsugárzó sorra, mint az "o, dinári égbolt feszülő selyme!" A továbbiakban, mintha gályához kötözött rabok énekelnének parancsszóra örömtelen, egyhangu éneket.

1969 June

1/1

Thököly Imre megjelenésekor meg abban reménykedtem, hogy a szerelem, Zrinyi Ilona szerelme áttöri a nyelvi egyhanguságot, a szerelmes asszony érzése csodát tesz a versek irójával. Reménykedtem nagyon, hogy az a mélyen emberi érzés felvillantatja előttem azt a Zrinyi Ilona jelmezében éneklő Kisjókai Erzsébetet, akit pár évvel ezelőtt oly magamfeledten hallgattam egy baráti társaságban.

De nem. Az "utolsó pihenő Nikodémiában" magával vitte minden reménységemet s maradt a történelmi pátosz a "buszmagyari néppel", kit se szerelem, se hűség meg nem válthat immár, mert szenvedésre született.

És ha már így van ez a néppel — kívánom, legyen másként az emberrel, a költővel. Legyen szabad Ő, történelmi-sorozat programmuktól ment, s énekeljen olyan felszabadultan ismét, ahogy a Kincsetörző Asszony pacsirtája énekelt.

Tóth-Kurucz Mária.

